

§ 23.

Gouverneuren aabner og slutter Raadets Forhandlinger. Han kan enten personlig eller ved en dertil i hans Forsald eller for enkelte Sager Befuldmægtiget, som han maatte tildele slikt Hverv, bivaane Raadets Møder og tage Ordet, saa ofte han eller den Befuldmægtigede anseer det fornødent. Ligeledes kan Gouverneuren tilfalde Mænd til at overvære Forhandlingerne og under samme at give de Oplysninger og Forklaringer, som de forekommer Sager maatte foranledige.

Alle Meddelelser mellem Regjeringen og Raadet skee udelukkende gennem Gouverneuren.

§ 24.

Colonialraadet vælger ud af sin egen Midte en Formand og en Viceformand samt en Secretair.

Raadet afgjør selv Gyldigheden af sine Medlemmers Valg. Ethvert Medlem aflægger Trofskæb efter en af Kongen approberet Formel.

Ingen Beslutning kan tages af Raadet medmindre i det Mindste Halvdelen af dets Medlemmer er tilstede og deeltager i Forhandlingerne.

Forinden en Sag afgjøres, maa den have været under Forhandling i tre Møder.

Det staaer Medlemmerne frit for i Møderne at yttre sig paa Dansk eller Engelsk; Forhandlingsprotocollen bliver at føre i begge disse Sprog; men Raadets skriftlige Affattelser skulle udarbejdes paa Dansk.

Raadets Møder ere ikke offentlige, men et Uddrag af Forhandlingerne bliver snarest muligt udarbejdet og bekendtgjort ved Trykken paa Dansk og Engelsk.

Jøvrigt bestemmer Raadet selv Forskrifterne for sin Forretningsorden.

IV.

§ 25.

Ved Opløb maa den væbnede Magt, naar den ikke angribes, ikkun indskrjide, efterat Mængden tre Gange i Kongens og Lovens Navn forgjæves er opfordret til at adskilles,

I Nødstilfælde har Gouverneuren Ret til paa sit Ansvar at erklære Derne ganske eller tildeels i Beleiringsstilstand og at udøve uindskrænket Myndighed.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Medens det maatte ansees utvivlsomt, at den danske Grundlov ogsaa omfatter de vestindiske Colonier som Pertinens til Moderlandet, og navnlig hjemler fuld Ansvarlighed for den Minister, hvem de coloniale Anliggender ere betroede, altsaa ingenlunde kunde tilstede Tansen om den absolute Regjeringsforms særlige Bibeholdelse for de dansk-vestindiske Besiddelses Vedkommende, var det dog paa den anden Side, som ogsaa maa antages erkjendt under Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag, en paa Grund af Forholdene nødvendig Forudsætning, at Grundloven ikke ligefrem kunde gjøres gjældende i de nævnte Besiddelser, hvorsor ogsaa Statsraadet, efter Grundlovens Emanation i 1849, tog den Beslutning, at Grundloven ikke skulde kundgjøres i Besiddelserne, altsaa heller ikke i alle sine Enkeltheder dersteds træde i Kraft.

Ligesom Grundlovens Virkninger ikke desto mindre middelbart og umiddelbart ville udstrække sig til Colonierne, saaledes ligger det ogsaa i Begrebet af Rigets højeste Lovgivningsmagt, at den maa have en omfattende og uindskrænket Anvendelse paa samtlige Riget tilhørende coloniale Besiddelser. Colonierne ere imidlertid ikke repræsenterede paa Rigsdagen. Allerede Grundloven og Valgloven af 1849 forudsatte ingen saadan Repræsentation, og Regjeringen har i samtlige forhaandenværende Forhold fundet overvæltende Grunde til ikke ved senere Lov at bewirke den indført, da den enten maatte begrundes paa en fra Moderlandet heelt forskjellig, altsaa egentlig mod Grundlovens §§ 35 fl. stridende Valglov, eller maatte tilstede samtlige nyligen friblevne Negre Valgret og Valgbarhed til den danske Rigsdag. Derimod maatte der under disse Forhold forekomme Regjeringen at være fuld Anledning til, hvad der ogsaa maa antages nærmest stemmende med Grundtanken i Danmarks nuværende Udvikling, at tilstaae Colonierne Befolkning den muligste